

מסורת הש"ס

הַסְפִּיד **הַנֶּאֱחָה** **דְּקָא מַשְׁסִינֵא**. האץ מלוה לגבי האץ ממלוה ישנה למלוה חדשה ונחו לו לדחות הפרעון זמן ארוך: **גמל**. השתא בשעת אמיירה: **ומשעביד נפשיה**. בלז שלם להאץ ומינתיק מקמא: **כגון הני דבי זר אלישיב**. אס היה מקבל זה אדם חזק שאינו ממתינ כגון הני דבי זר אלישיב כו':

כהלכתא בלא טעמא. כאילו קבלה

משה הלכה מסניי שאין צריך לתת

לו טעם: **אפיטרופיא**. להכניס

והולילא. ואטע"פ שכתבו לה בלשון

מתנה לא קנאמן ואין טעם בדבר

אלא כך תקנו והפקד ז"ד הפקר:

בזיט. בית מיוחד שאינו דר זה

אלא עשאו לו לבית חמנות: **באפיס**

קאמינא כך ולא הדרנא זי.

השתא ס"ד דהכי אמר ליה בפניו

אני מבטיחך שלא אחזור זי: ופרקינן

מכלל דאי צעי למיהדר מני מיהדר.

בתמיה: **ה"ק דברים הללו נו'**.

כיון דבאפיס קאמינא כך דמיחזיה

ניהליה תו לא מני הדרנא זי:

הא אמרה רב חדא וימנא. ולמה

ליה למימר דלא מנינא הדרנא:

הני מילי. דנעינן בפניו: **מסנה**

מרוכב. כגון מנה: **קמ"ל** להכי

אלטריך למימר באפיס קאמינא כך

לאשמועינן דקנא דמוריקא דמתנה

מועטת היא צעיא נמי באפיס:

גינאי. צעלי גינה מוכרי ירק:

איספסיי וזוי. סילעי מדינה. סתם

איספסיי סלע כזרי. איספסיי וזוי סלע

מדינה שמינית שסלע כזרי דהיינו חצי

דינר: **באפי מרי**. אלאמרו ליה קאי כלומר

אמרו לי זה באפי מרי ארעא יבצינהו

ניהליה למרי ארעא: **חייב** המשלח

זה: **באחריעו**. אס יאנסו מיד שליח

זה: **ואס צא לחזור**. ולומר החזירם

לי שמא יאנסו ממך דדוך אינו

חוזר: רב סבר הולך כוזי דמי.

הלכך אינו חוזר ומייהו חייב

באחרייותו שהמלוה לא כוהו למוסרם

לוה: **ה"ג דלע"ז** הולך **כוזי**

דמי. כלומר בעלמא הולך כוזי

דמי ואס היו צמתנה דליכא אחרייות

מודה שמואל דאינו חוזר: שמואל

סבר אמרינן מנו מתוך שחייב

באחרייות אס צא לחוזר חוזר: **הולך**

סן. כלומר אחד מכל לשונות הללו:

לימא ליה. האץ משלח: אין ראונו.

זיט מפקיד: שיהא פקדוני ציד אחר.

דהכי קלין לקמן בפריך שלשי (דף

טט.) וכיון דאין ראונו אשתכח דחזב

הוא לו ואין חזין לו לאדם אלא

צפניו ואמאי אינו חוזר האץ לאו

י' וזי הוא: כשהותקו. משלח זה:

כפין. בפקדון דאין סהדי דניחא

ליה לצעליו שינא מתחת ידו:

כרנלי. קו"ט בלע"ז: **אשרפא**.

הקפה שנקן כרנלים בלאשראי לתת

לו המעות לזמן קצוב: **נקני מינך**.

אונסא דאורחא דאי מיתנסקי מינך

לא ליהדר למוצנע: **אמר לנו אין**.

כן אעשה: שפיר ענדס. שלא

שיעזבת עמךמ על חסם ותהיה עזד.

ולתך לישנא גרים שפיר עצדת דלא

שית נשך עזד לוח לאיש מלוה:

ל"א גרים שפיר עצדס עזד לוח לאיש

ממלוה ישנה

השתא

בשעת אמיירה: **ומשעביד נפשיה**. בלז שלם להאץ ומינתיק מקמא:

כגון הני דבי זר אלישיב. אס היה מקבל זה אדם חזק שאינו ממתינ

כגון הני דבי זר אלישיב כו':

כהלכתא בלא טעמא. כאילו קבלה

משה הלכה מסניי שאין צריך לתת

לו טעם: **אפיטרופיא**. להכניס

והולילא. ואטע"פ שכתבו לה בלשון

מתנה לא קנאמן ואין טעם בדבר

אלא כך תקנו והפקד ז"ד הפקר:

בזיט. בית מיוחד שאינו דר זה

אלא עשאו לו לבית חמנות: **באפיס**

קאמינא כך ולא הדרנא זי.

השתא ס"ד דהכי אמר ליה בפניו

אני מבטיחך שלא אחזור זי: ופרקינן

מכלל דאי צעי למיהדר מני מיהדר.

בתמיה: **ה"ק דברים הללו נו'**.

כיון דבאפיס קאמינא כך דמיחזיה

ניהליה תו לא מני הדרנא זי:

הא אמרה רב חדא וימנא. ולמה

ליה למימר דלא מנינא הדרנא:

הני מילי. דנעינן בפניו: **מסנה**

מרוכב. כגון מנה: **קמ"ל** להכי

אלטריך למימר באפיס קאמינא כך

לאשמועינן דקנא דמוריקא דמתנה

מועטת היא צעיא נמי באפיס:

גינאי. צעלי גינה מוכרי ירק:

איספסיי וזוי. סילעי מדינה. סתם

איספסיי סלע כזרי. איספסיי וזוי סלע

מדינה שמינית שסלע כזרי דהיינו חצי

דינר: **באפי מרי**. אלאמרו ליה קאי כלומר

אמרו לי זה באפי מרי ארעא יבצינהו

ניהליה למרי ארעא: **חייב** המשלח

זה: **באחריעו**. אס יאנסו מיד שליח

זה: **ואס צא לחזור**. ולומר החזירם

לי שמא יאנסו ממך דדוך אינו

חוזר: רב סבר הולך כוזי דמי.

הלכך אינו חוזר ומייהו חייב

באחרייותו שהמלוה לא כוהו למוסרם

לוה: **ה"ג דלע"ז** הולך **כוזי**

דמי. כלומר בעלמא הולך כוזי

דמי ואס היו צמתנה דליכא אחרייות

מודה שמואל דאינו חוזר: שמואל

סבר אמרינן מנו מתוך שחייב

באחרייות אס צא לחוזר חוזר: **הולך**

סן. כלומר אחד מכל לשונות הללו:

לימא ליה. האץ משלח: אין ראונו.

זיט מפקיד: שיהא פקדוני ציד אחר.

דהכי קלין לקמן בפריך שלשי (דף

טט.) וכיון דאין ראונו אשתכח דחזב

הוא לו ואין חזין לו לאדם אלא

צפניו ואמאי אינו חוזר האץ לאו

י' וזי הוא: כשהותקו. משלח זה:

כפין. בפקדון דאין סהדי דניחא

ליה לצעליו שינא מתחת ידו:

כרנלי. קו"ט בלע"ז: **אשרפא**.

הקפה שנקן כרנלים בלאשראי לתת

לו המעות לזמן קצוב: **נקני מינך**.

אונסא דאורחא דאי מיתנסקי מינך

לא ליהדר למוצנע: **אמר לנו אין**.

כן אעשה: שפיר ענדס. שלא

שיעזבת עמךמ על חסם ותהיה עזד.

ולתך לישנא גרים שפיר עצדת דלא

שית נשך עזד לוח לאיש מלוה:

ל"א גרים שפיר עצדס עזד לוח לאיש

המביא גמ פרק ראשון גיטין

יד.

אם בן נתת דברך לשיעורין. מה שקשה ע"פ הקונטרס צפ"ק דקידושין (דף יב.) גבי צנתיא דר' ינאי דקפדן אמרקבא דדיירי מפורש צקידושין: **כהלכתא בלא מעב**. פי' מה שמועיל לקנות אצל טעם

תקנו שלא יטריך לנרות ולעשות

קניינים ובהכוחם נכסיו לאשמו משום

דלא צדיק לצריה ויהיז לאחריני ואין

דרך לעשות כן אלא לחלק לה כבוד

ולמומחה אפיטרופיא ומשיא אשה

לזנו כשהאז מסיר כל מה שיש לו

מן הבית סמכא עליה דעמא דבן

כדמפרש צפ' מי שמת (ב"ב ד' קמד.).

אבל מתנה מועטת בו'. ואי"ת

הא נמי שמעי' לה דאמר

רב צפרק הזהב (ב"מ מט.) דברים

אין צהן משום חיסור אמנה ומדמי

התם מתנה מועטת למכר דליכא

מעוט צהדי דברים וי"ל דהלא שאומר

לנפקד או לצעל חוב שיתן לו סלקא

דעמין דקני טפי מכשאמר מתנה אני

נותן לך: **ולא** פש גביה ולא מירי.

פר"ח וכן ר"ת שחיו צעלי דיין

מודס לו' או היה הדבר ידוע בעדות

צדורה דלא פש גביה מידי ומשמע

מדצריהס * דמנפשיה אין נאמן לומר

טועמתי צמח שהודיתי אע"ג דלית ליה

מיגו דאי צעי אמר חורמי ופרעמי^ב וכן

משמע מהא דתנן בשבועות (דף לה):

מנה לי צידך אמר ליה הן למחר אמר

ליה מנהו לי אס אמר נתמתי כך פטור

אין כך צדי חייב ומפרש טעמא צפ"ק

דצא צתרא (דף י.) משום דכל

האומר לא לוימי כחומר לא פרעמי

דמי ואמאי לא מסימין לומר לו אין

לך צדיי שטעימי שהייתי צבור

להיות חייב ואיני חייב כלום מיגו

דאי צעי אמר פרעמי אחי"ב אלא

משמע דצמגו לא מסימין לומר שטעה:

חדא דאמר רב הונא בו'. ר"נ

סלקא דעמינא^ד שיהי חוזר צ"ל

ולא משום דלא פש גביה דמידי.

ומר סבר הולך ר' אביב דמי.

והשתא צבור שאזוטו טעם

שאומר שמואל מתוך שחייב באחרייותו

חוזר לא עיקר טעם הוא וכה"ג

אשכחן (לקמן דף כה.) צהאיא דהלוקח

י"ן מצין הכומיס דמעיקרא צעי

למימר דטעמא דרבי יהודה משום

דלית ליה צריה אע"ג דקמני (שם ט.)

אמרו לו לר' מאיר אי אתה מודה שחייב

יצקע הנוז כו'^י וכהנה צבות יי:

לא דב"ע הולך בוכי. פי' צקונטרס

ואס היו צמתנה דליכא אחרייות

מודה שמואל דאינו חוזר ואין נראה

דצמתנה אין הולך כוזי כדפרישית

לעיל (דף יב.ט.) אלא י"ל דכשפטרו

מלוה מן האחריות^א או צגט שחרור

לסוף אישתמיט אהו. משמע דנדין

לא היו יכולין לכופו להחזיר

אע"ג דלא הוחזקו כפרנים היינו משום

דאמת היה שהוא שלוחו^י ולא מני אמר

אין ראונו שיהא פקדוני ציד אחר:

הא

עין משפט

נר מצוה

פר א מיי' פ"ו מה'ל' זמיה

ה'ל' ד סמג עשין פב

טושע"ז ח"מ סומן רמו ספיך

י' וטושע"ז אה"ע סומן קו

ספיך ה:

פה ב מיי' שס ה'ל' טו סמג

שס טושע"ע אה"ע סו'

נט ספיך ה:

ג וטושע"ז ח"מ סו' קבו

ספיך ח:

פו ד מיי' פט"ו מה'ל'

מכריה ה'ל' ד סמג

לאין קע טושע"ז ח"מ שומן

רלס ספיך ה:

פו ה ו מיי' פט"ו מה'ל'

מלוה ה'ל' ד ופ"ד מה'ל'

זמיה ה'ל'יד' סמג עשין דז

טושע"ז ח"מ סומן קבס ספיך

ה:

פז ז מיי' פ"א מה'ל'

סמיוה ה'ל' ו סמג

עשין פט טושע"ז שס:

פח ח מיי' שס טושע"ז שס

ספיך ז ופע' רלס פטי'

ז:

מוסף רש"י

כהלכתא בלא טעמא. הס

תקנו לת דברים חף על פי

שאינו דין מורה כי דמה ומזה

הס (ב"ב פסד.). לא עשאה

אלא אפיטרופיא. דלמן

ספדי דלא עיקר נאמן הנניס

ולא נמסין אלא שבידוה

הנניס מתוך שאולקין על ידה

(שם) דלומר דענת הוא דלאן

אדם מניח את צויו וטמן את

הכל לאשמו